

ΣΟΦΙΣΤΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσης και φιλοπατρία.

Του Μαύου δεκάτη κι' εδούμη
κι' από σκύλους γεμίζουν οι όδρομοι.

Δέκατον κι' όδουον μετρούντες χρόνον
'στάν γήν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Πούντος όκτακόσα κι' ένα
κι' ή σήαφισ έξάπτει φέρενα.

΄Ας τó μάθουνε κι' οι 'λγοι κι' άς τó μάθουν κι' οι [πολλοί...]
έκτος τόμος εξέδóθη Φιλοσόφου Φασούλη.
Μά κι' αυτός ό νέος τόμος μ' έλα τάλλα μας βιβλία
και 'στό σπήτι μας πωλείται και 'στά βιβλιοπωλεία.

**Φασουλήs και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Π. — Και πώς τήν βλέπεις, Φασουλή, τού κράτους τήν
[σκαρίδα;]
Φ. — Βλέπω πως παραλύσαζαν με τούτη τήν σταρίδα.
Αύγή δέν είναι, Περικλή, νά μήν άναστανάω
κι' άμην γιά μονοπόλιο κι' έγω νά μή φωνάζω.
Αύγή δέν είναι, Περικλή, νά κάτω 'στό κρεβάτι
και γιά σταρίδα μαχμουρής νά μή διαβάσω κάτι.

Πρωί πρωί με τόν καφέ
πίνω κι' άρθράρεις, αδελφέ,
γι' αυτό τó μονοπόλιο και τήν καψοσταρίδα,
πού γράφονται φαρδελας πλατελας σέ καθ' έφημερίδα
με τά φιλά τά γράμματα και με τά κεφαλαία,
κι' άμέως σταφιδόλυσα με πιάει φρικαλέα.

Π. — Αύγή δέν είναι, Φασουλή, ν' άπλώσω τής άριδες
και νά μήν 'δω τόν Γούγκρη μες 'στην έφημερίδες.
Αύγή δέν είναι, Φασουλή, πού μόλις σηκωθώ
κι' έκείνον τόν Μερλόπουλο νά μήν τόν θυμηθώ.

Φ. — Αύγή δέν είναι, Περικλή, και δέν χαράξ' ήμέρα,
πού νά μήν τρέξω μες στιγμή και μες 'στην Έγγλιτέρρα.
Δέν σβύν' ή πούλιχα τούρανοϋ
και νά μή βάλω μες 'στών σου
τόν Μπρόδαχρον τόν προσφιλή
και καθ' Έγγλιζό παραλή.

Π. — Αύγή δέν είναι, Φασούλη, πού μες 'στης καβχαλίνας
νά μήν εύρω τουλάλιστον και τρεις χρυσάς στερλίνας.
Φ. — Αύγή δέν είναι, Περικλή, πού μέσα σέ χρυσάφι
τούς σταφιδάδες νά μή 'δω και νά μήν 'πώ νισάφι.

Π. — Τόν τόπο μας τόν εύτοχη
τόν τόπο τόν μουφλούζη,
ρχγθαία σταφιδοβροχή
πατόκορρη τόν λούσει.

Πέφουν σταφίδες σάν βροχαίς,
σταφίδες σάν χαλαίς,
τρεις γαίρε, κράτος εύτυχής,
ό κόσμος αλαλαίς.

Βιολιξ χαρξς άντιλαλοϋν,
στώσσε, παιδιά, τρηπέξι,
με λίραξ μεξ πετροδολοϋν
φιλέλληνας Έγγλιζοι.

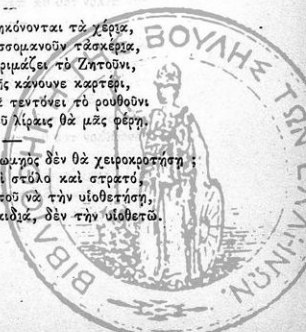
Φ. — 'Στά πόδια μας έλθώσαμε,
με τώρα ζήτω ζήτω...
τήν σύμβασι τελεώσαμε,
λά μουζικα φινίτο.

"Όλων τά μοϋτρα γελαστά,
κάθνας σμπάρι ρίχνει,
ό Θεωδάρκης τήν βαστξ
και γελαστός τήν δείχνει.

'Ό Θεωδάρκης έρχεται, γεροκοποϋντων έλων
τό σεβστόν έδωλιον,
κι' ίππεύει τόν τσιροειδή τής Έξουσίας πώλων,
κρατών τó μονοπόλιον.

'Η σύμβασις, ή σύμβασις, σηκώνονται τά χέρια,
των σταφιδαδων εξαλλα λυσομοκων τσάκερικ,
φριμάζουν τά Καλάβρυτα, φριμάξει τó Ζητούνι,
και μέσα 'στό Μελιγαλιξ τής κόνουε καρτέρι,
κι' ή Ρούμελη με τόν Μωριξ τενόνει τó ρουθούνι
νά μυρισθί τήν σύμβασι, πού λίραξ θά μεξ φέρη.

'Η σύμβασις !.. και ποίος Ρωμιοξ δέν θά γεροκοπηθί ;
με τούτη θά σκαρώσωμε και στύλο και στρατό,
κι' έλοι φωνάξουν τού παππού νά τήν υιοθετήση,
κι' αυτός τούξ λέει : βρέ παιδιά, δέν τήν υιοθετώ.

Γιοθέτησέ την... ὄχι...
 ἄλλα λόγια, βρέ παιδιά,
 καὶ καθίσετε ἴσῃ κώχη
 νὰ μὴ φάτε σανιδιά.

Ἔλα κάνε τὴν ἴδική σου, σεβαστὲ Κορδοναρέλο...
 μὲ τὰ δῶδ' τὴν ὑπογράφω, μὰ ἴδική μου δὲν τὴν θέλω.

Ἴσως καὶ δὲν τὴν ψήφισω...
 υιοθέτησέ την... ὄχι...
 μὴ στριγγίσετε χαζοί.

Ἐκθετὴ θὰ τὴν ἀφήσω
 ἴστῃ Βουλῆς τὴν βρεφοδόχῃ
 μ' ἄλλα σχέδια μαζί.

Γι' αὐτὸ τὸ νόθον τέκνον μου κάθε στοργὴν μου πνίγω,
 καὶ μὴ παραστριγγίζετε
 καὶ μὲ παρακαλίσετε,
 ἄλλως κί' ἐγὼ τὸν πῖλον μου θὰ πάρω καὶ θὰ φύγω.

Μὲ θαυμασμόν καθεὶς παρατηρεῖ
 τὸν πῖλον τοῦ κυρίου Θεοδοῦ.
 Τὸν πέρνει κάθε τόσο γιὰ νὰ φύγῃ
 καὶ πιάνουσ' τοὺς πιστοὺς τοῦ θέρμενος ρίγη,
 καὶ λέγει πᾶς ἡμέτερος καὶ φίλος
 πῶς ἔγιν' Ἐπιόλιθ'ε μακρὸς ὁ πῖλος.

Τὸν πέρνει, ἴστ'ο κεφάλι τὸν φορεῖ,
 καὶ φεύγει θυμωμένος, ἀλλὰ μόλις
 μέχρι τῶν προπουλαίων προχωρεῖ
 κί' ἱλιγγιᾷ καθεὶς Κορδοναρέλος,
 ξαναγυρνᾷ μὲ γέλοια καὶ τὸν βγάζει
 κί' ὄλοι ἴστ'ο Παρλακμέντο κάνουν χαζοί.

Καὶ λέει καθενὸς ρουσπετιλῆ,
 ποῦ πάει γιὰ ρουσπέττα καὶ τὸν πνίγει,
 πῶς ἔταν τοῦ φορτόνωσται πολὺ
 τὸν πῖλον τοῦ θὰ πάρῃ καὶ θὰ φύγῃ.

Κί' ἔταν περὶ στρατῶν φρενητιώσκα
 γυροῦν Στρατηγίας ἢ Βουλῆς,
 κί' ὅπταν ἀπαρτία φθισιῶσκα
 περὶ φθισιατρίων ὀμιλῆ,
 κί' ἔταν ἡ στρογγα φαίνεται σὺν ἴλην,
 τὸν πῖλον τοῦ θὰ πάρῃ καὶ θὰ φύγῃ.

Κί' ὅπταν τῶν ρητόρων τὰ φυμάτια
 ἐνοστάσις ἀπαρτίας προκλιούν,
 κί' ἔταν εἰς ἰδιαιτέρη δομάτια
 ὁ Κόντες κί' ὁ Μουγγὸς κρυφομιλοῦν
 καὶ πόθος ψωροκώστανες τοὺς σμίγει,
 τὸν πῖλον τοῦ θὰ πάρῃ καὶ θὰ φύγῃ.

Κί' ὅπταν κακωμένοι σανιδιάδες
 παίξουνε τὸν κρυφτὸ τοῦ Ντεληγιάννην,
 κί' ὅπταν τοῦ φωνάζουν σταφιδαδες
 τὴν σύμβασιν ἴδική του νὰ τὴν κάνῃ,
 κί' υιοθεσίας πόλεμος ἀνοίγει,
 τὸν πῖλον τοῦ θὰ πάρῃ καὶ θὰ φύγῃ.

Καὶ λέγει ἴσῃ Βουλῆν τῶν περιδρόμων
 πῶς ἂν δὲν τοῦ ψηφισῃ κάθε νόμον

καὶ κάθε συναρές, ποῦ κατεπίγει,
 τὸν πῖλον τοῦ θὰ πάρῃ καὶ θὰ φύγῃ.

Π. — Δεῦτε λοιπόν, εὐεῖθεροι καὶ δούλοι,
 κί' ὑμνήσωμεν τὸν πῖλον τοῦ παππούλη.
 Κυττάτε τον... καὶ πάλι τὸν φορεῖ
 κί' ἀρχίει ξαφνικὸ καὶ φασαρία...
 ὁ πῖλος τοῦ κυρίου Θεοδοῦ
 θὰ μείνῃ μὰ φορὰ ἴσῃν ἱστορία.

Ἐγώμαι, θὰ φωνάζῃ, τὸ καστόρι,
 ποῦ τῆς Βουλῆς τὸ σέμνωμα μ' ἐφόρει.
 Μ' ἐβάζε κάθε λίγο καὶ λιγάκι
 κί' ἐχαίρει ὁ Ζαήμες, καὶ τὸ κόμμα
 τοῦ Κόντες τῆς Κερκίρας τοῦ Γεωργάκη,
 κί' ἀνοίγανε κί' οἱ δύο τὸν στόμα.

Δὸς τοῦ καὶ παλαμῆδα τοὺς ἐμύριζε,
 τὴν γλώσσαν τοῦ τὸ κόμμα τῶν ἀκόνιζε,
 ἀλλ' ὅμως ὁ μαριόλος ξαναγύριζε
 κί' ἡ χάρις δὲν σὰς γίνετα ἔξωρῶνιζε,
 κί' ἔδινε καὶ ἴστους δύο καπελιὰ
 κί' ἐπήγαινε νὰ ἔρῃ τὸν Βασιλῆα.

Φ. — Ψάλλετό τον, πατριώται...
 χαίρε, πῖλε, πῖλον πρώτε,
 ποῦ σὲ τρέμουν προσφιλεῖς
 μέσκα κί' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Χαίρε, πῖλε σὺ τῶν πρώτων,
 ὁ καπῆλος ἀπειλῶν,
 καὶ στομάτων ἀπυλῶτων
 μὴ φοβοῦμενος πηλόν.

Χαίρε, πῖλε τῶν σπανίων,
 ὁ σκεπάζων τὸ κρανίον
 τοῦ μεγάλου γέροντος,
 τοῦ συμβάσεις φέροντος,
 ποῦ παράσημα Σουλτάνων τὴν ἐκόμησαν χρυσᾷ
 καὶ τσαυτὰ καὶ τσιουτὰ νομοσχέδια κλωσᾷ.

Χαίρε, φίλον ἐπιόλιθ,
 χαίρ' ἐχθρῶν ἀντεροβγάλην,
 χαίρε, πῖλε τῆς Κορδόνας,
 νὺν, ζεὶ καὶ ἴστους αἰῶνας.

Π. — Σκίρτησε τὸν σταφιδαδῶν κράτος ἀνεμῶλιον,
 κί' ὁ τὰ λόγια τὰ τρακὰ
 πρὸς πῶλους πῶλων ἴσῃν
 προχωρεῖ ἴστ'ο Παρλακμέντο μὲ τὸ μονοπάλιον.

Φ. — Ὁ τὸν Αἶμον πάλαι σείσας,
 ὁ πατὴρ σεπτῶν πατέρων,
 ὁ τοὺς λάρυγγας ὄρσισας
 τῶσων φίλων κί' ἡμετέρων
 καὶ τὰς ὄψεις τῶν χλωρῶνας
 κί' ἔλη τὸς ἀποξηράνας,
 μὲ τὴν σύμβασιν ἴστ'ο χερί
 πρὸς τὸ βῆμα προχωρεῖ,
 καὶ βοᾷ πεινῶν ἀσκέρι :
 χαίρε χαίρε, Θεοδῶρ.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές ἡ σύμβασις γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς
[συμφέρει ;

Φ.—Μὰ μήπως εἶμαι σταφιδᾶς νὰ ζέρω ; ... ποῖος τὸ ζέρει ;
Ἐγὼ γιὰ τέτοια πράγματα δὲν ἔχω χαμπαρακί,
κι' ἂν θέλης σὺρε ρώτησε γι' αὐτὴν τὸν Θεοδώρακι.

Π.—Μὰ δὲν γνωρίζει τίποτα κι' αὐτὸς ὁ Σερρακέρης,
γιατί, καθὼς ὁμολογεῖ κι' ἔπως καὶ σὺ τὸ ζέρεις,
ποτέ του δὲν ἐρώτησε σταφιδα ἴσῃ Ἑλλάδα
ἐκτός μιᾶς ἀμυγδαλιᾶς μὲς ἴσῃ Ἀμαλιάδα.

Φ.—Ἄρου, μωρέ, κι' ὁ Θεόδωρος, ὁ πρῶτος Βουλευτής,
μόνον μιᾶς ἀμυγδαλιᾶς ὑπῆρξε φυτευτής,
κι' ἔνεκα τούτου, Περικλῆ, δὲν φαίνεται νὰ ζέρη
ἂν ἡ παροῦσα σύμβασις συμφέρει δὲν συμφέρει,
πὼς θέλεις τὸ λοιπὸν ἐγὼ νὰ ζέρω, βρέ κουτέ,
πῶς καὶ κολοκυθόσπορο δὲν ἔφύτεψ ποτέ ;
Μὴ μ' ἐρωτᾷς ζωντόβολο, κι' ἀρμόδιος δὲν εἶμαι....
κυκλοφοροῦν διάφοροι καὶ περὶ ταύτης φήμαι.
Αὐτοὶ τὴν λέγουν ἑλεθρον, φαγιδαίνων, τσιμποῦρι,
κι' ἐκεῖνοι κελεποῦρι.

Κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, ποῦ κατ' αὐτὰς ἀνέρωσε,
τῆς ῥίχτηκε τῆς ἀραχλῆς καὶ μαχαίρατις τῆς μπάγις,
ποῦ λένε πῶς, κι' ὁ Θεοδωρὸς τὸν ἄκουσε κι' ἐκέρωσε
κι' ὀλίγου δεῖν τὸν πῖλον του νὰ πάρη καὶ νὰ φύγη.
Κι' ἐγὼ ποθῶ τὴν σύμβασιν, ἀλλ' ἔμωσ καὶ τὴν πρέμω,
ἦξες ἀφῆξις δηλαδὴ κι' οὐ θήξις ἐν πολέμω.

Π.— Ἄλλ' ἔμωσ κι' ὅσοι ζέρουν καὶ δὲν ζέρουν
γι' αὐτὸ τὸ μονοπῶλιον ἄς χαιροῦν,

κι' ἂλ' οἱ σταφιδοκτῆμονες κι' οἱ μὴ
σταφιδῶς χιλιάλιτρα σωρεύσατε,
χορτάσατε στερίνικ καὶ ψωμί,
κι' Ἐγγλίζοι μετ' Ἑλλήνων συγχορεύσατε.

Ἴδού τιν εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
ὁ μόνος τῆς συμβάσεως πολὺς.
Ἄκουσασιν κι' ἐκέψου, μὰ καὶ τούτου,
ποῦ δείχνουν καὶ σπουδὴν καὶ πολυμάθειαν,
καὶ πάντες ἀπολαύσασιν τοῦ πλοῦτου
μ' Ἑλληνικὴν γαλήνην καὶ μ' ἀπάθειαν.

Φ.— Τῆς συμβάσεως χαρὰ
καὶ κλωστᾶτε τὸν παρᾶ.
Περικλέτο μου τενόρε,
τὸν Θεόδωρον χαίρετα...
χαίρε, Ζεῦ σταφιδοφόρε,
χαίρε, σανδιηγέρετα.

Ἄς ὑμνοῦν τὸν Κορδονίδη
μὲ πολὺν παροχυσμόν,
πάντες δὲ τὴν ἐν σταφίδῃ
ν' ἀνταλλάξουν ἀσπασμόν.

Π.— Δίχως κἄτι γιὰ σταφιδα καὶ γιὰ σύμβασιν νὰ ζέρω,
μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
τὸν Θεόδωρον γεσιόω,
φυτευτὴν ἀμυγδαλῶν,

πού θά πρῆξῃ σταφιδῶν δυστυχῶν ἀμυγδαλᾶς
 μέ συμβάσεις παρλάξ.

Φ.— Πανηγύρεως ἡμέρα
 καί 'στῆ Λόντρα κι' ἐδῶ πέρα.
 Τί καλό κι' αὐτό μεγάλο! ...
 'δέστε τὸ γκιδοῦρι μακί...
 τὸνα χέρι δέρνει τῆλλο
 καί τὰ δρό τῆ μοῦρη μακί.

Σύμβασις καὶ Ντεληγιάννης
 ἐν κιθάρις κι' ἐν ὄργανοις.
 Μῆ τὴν σύμβασιν τὴν εἴξηρ,
 μὴ μᾶς τὴν ἀποκηρύξηρ,
 μὴ θετὴν σου θυγατέρα
 κάμε τὴν, σκληρὴ πατέρα.

Μέσα 'στὴν σταφιδαντάρα, μέσ' 'στὴν κοσμοχαλασιά,
 μὴ τὴν πῖλον σου φρέσκις καὶ μὴν πρὸς 'στὴν Κηφισιά
 Βόρειον νὰ κοπανίσηρ.

Π.— Καὶ ποῖος καὶ ποῖος δὲν τραχοῦδῃ
 τὸν Θεοῦρῃ τὸν Σταφιδᾶ,
 τὸν πρῶην κλονιζόμενον
 μέ πατερῶν κουνιματᾶ,
 καὶ τώρα στηριζόμενον
 μέ τὰ σταφιδοκλήματα;

Φ.— Κατῶρθεσις κι' ἐπέρασι τὴν κάμηλον
 ἀπὸ τρωπαλῶν μικρᾶς κηφίδος,
 καὶ σύμβασιν σκαρῶσις ἀπαρμυλλῶν
 ἐλύτρωσι τὴν κόσμον τῆς σταφίδος.

Π.— Σαθρὸν ἐσώθη σκάρος κι' ἀνεμόδερτον,
 τῶν Ἀγγλῶν τῆς προτάσεως ἐκκοκίνισον,
 κι' ὁ κύριος Μπακγῶνζ μέ τὸν Μπῶδερτον
 ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίαις τὴν προσκύνησον.

Φ.— Τὸ μέγχι μονοπόλιον, παιδιᾶ,
 δι' εὐσταθοῦς ὑπέγραψε γραφίδος,
 καὶ τώρα μέ τῆς δάρνης τὰ κλαδιᾶ
 τὸν ἐστεψαν κι' οἱ κλάδοι τῆς σταφίδος.

Π.— Ὅποιος πανηγύρεως ἡμέρα
 ἐκεῖν' ἢ περιλάλητον Δευτέρᾶ,
 ὅποταν ὁ παπποῦς, ὁ πλήρης θράσεως,
 ὑπέβαλλε τὸν χάρτην τῆς συμβάσεως.

Φ.— Ἀφρίζουν μέ τὴν σύμβασιν αὐτὴν,
 κι' ὅσοι σταφιδοκλήμονες στενάζουν
 εἰς τῶν ἀμυγδαλῶν τὸν φυτευτὴν
 κελῶς τονε κι' ἀμύγδαλο φρονάζουν.

Κι' ἐτίναξε τὴν ἀντισμένη 'μυγδαλιᾶ
 καὶ τὰ λευκὰ τῆς ἄνθη τὸν 'στεφάνωσαν,
 καὶ πλήθη σταφιδῶν μέ φιλιᾶ
 τὴν ἄρρητον χερᾶν των διετράνωσαν.

Π.— Τὸν γέροντα λαὸς τὸν ἐγκομίμασε,
 τὴν σύμβασιν λαὸς τὴν πολιορκήσε,

μέ Νῶε κιβωτὸν τὴν παρωμοίμασε,
 μέ καὶ μέ τὸν ἀπήγανον τὴν ζῶρμασε.

Πολλῶν ὑπερπληρώθησαν οἱ πόθοι,
 μὴ μὲς 'στῆς πανηγύρεως τοῦς σάλους
 δὲν ζέρω πὸς ὁ Ράλλης ἐτακκώθη
 μέ τὸν Παναγιωτόπουλο καὶ μ' ἄλλους.

Κι' ἐν μέσῳ τῆς συγγύσεως, τῆς ζάλης,
 ὅπου πατὴρ πατέρα παρεζήγηρ,
 ἐφώναζαν καμπόσοι πὸς κι' ὁ Ράλλης
 τὸν πῖλον του θά πάρη καὶ θά φύγηρ.

Φ.— Κι' ἀληθινὰ τὸν 'πῆρε κι' ἀνεχώρησε,
 κι' ἡ στρουγγα τοῦ παπποῦ τὸν 'στενοχώρησε,
 πολλὰ δὲ κατὰ φρένας ἐμερμήρισε
 κι' ἐπῆγε 'στὸ σπητιάτι του κι' ἐγύρισε.

Π.— Ἐσταφιδῶθῃ πάλιν ἡ Βουλῆ
 κι' ἡ σύμβασις τῆς ἤλθε κλεποῦρι...
 γιὰ τοῦτο κι' ἐγὼ τώρα, Φαουλῆ,
 σοῦ δίνω δρό γαστοῦκις μέσ' 'στῆ μοῦρη.

Καὶ καμπόσοι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας-

Τὴν αἴριον Κυριακὴν ἐγκαινίμα μεγάλη
 'στὸ Μπᾶρ τὸ περιλάλητον τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου,
 ἐκεῖ καὶ μύρα διελκестὴ καὶ τοῦ ποῦλου τὸ γάλα
 καὶ πρώτη διασκέδασις καὶ φύσημα ζεστού
 καὶ μ' ἄρθρον ἰσθίων καὶ θλάσσαν ἀτύροτον,
 γιὰ τοῦς γλεντζέδες καὶ τοῦς μὴ μοναδικῶν κρησφύροτον.

Ἵρακι Παιδικὰ Σκηναὶ μέ πλοῦτον ποιημάτων
 καὶ γλαφυρῶν ἡμάτων,
 τῆς Φλωρεντίας Φουτουκλή περικαλλῆς βιβλίον
 πρὸς χρῆσιν οἰκογενεῶν καὶ θηλυκῶν Σχολείων.

Ἵευσθεῖα Ἐλπίδες, δηλαδὴ βιβλίον τερνευτῶν,
 Βασιλῆς Ἡλιόπουλος ὁ ποιητὴς αὐτῶν.

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδιοῦ κι' αὐτῶν εἰκοσιτρία
 κατὰφωτος καὶ μέγχις κι' ὅλος κοκεταρία
 οἶκος βασιλικὸς
 κι' ἐμποροραπτικὸς
 τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
 ποῦ ἴγνωρισε τὸ γόστο κάθε πρωτεουσάμου.
 Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
 τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι ἄουλεῖα δίκη του,
 κι' ἔχει πελάτας τόσους κατενθουσιασμένους
 καὶ μέ τὸ κόψιμό του καὶ μέ τὴν ραπτική του.
 Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοέντ,
 καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα
 καὶ κάνε με καθράμι καὶ δακτυλίδι μέση,
 καὶ τρὶς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θά πέση
 'στοῦ Γεωργίου τὴν ψαλλίδε, 'στοῦ Γεωργίου τὴν βελόνα,
 κι' αὐτὴν ὑπερψοῦτε καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.